

opusdei.org

Posveta Opusa Dei Duhu Svetomu

1971.godine sveti Josemaria odlučio je posvetiti Opus Dei Duhu Svetomu misleći o tome koliko je Crkvi potrebno da joj svi vjernici budu sveti. Sam je sastavio molitvu posvete koja se obnavlja u svim centrima Opusa Dei svake godine na svetkovinu Pedesetnice.

23.05.2012.

1971.godine sveti Josemaria odlučio je posvetiti Opus Dei Duhu Svetomu misleći o tome koliko je Crkvi

potrebno da joj svi vjernici budu sveti.

Sam je sastavio molitvu posvete koja se obnavlja u svim centrima Opusa Dei svake godine na svetkovinu Pedesetnice.

Prethodno je, kada je bio u situacijama koje su zahtijevale da se osobito hitno utječe Bogu, Opus Dei posvetio Slatkom Srcu Marijinom, Svetom Srcu Isusovom i Svetoj Obitelji.

Andrés Vázquez de Prada ovako opisuje taj događaj u biografiji koju je napisao o svetom Josemariji.

Nakon događaja iz 1970.godine koji su mu toliko pomogli u njegovoj ustrajnoj molitvi za Crkvu uslijedilo je **otkriće**: djelovanje, izlivanje Duha Svetoga u Misi. To je proširilo njegovu apostolsku viziju i omogućilo mu da shvati kako će, po božanskoj dobroti, doći do **cvjetanja**

Opusa Dei u dušama svake rase, jezika i narodnosti.

Monsignor Escrivá nije htio izmisliti neke nove privatne pobožnosti, već je osjetio potrebu da još jednom posveti obitelj Opusa Dei. Prikazao je Djelo Duhu Svetomu kako bi uvijek bilo vjerno oruđe u službi Crkve.

30.svibnja (Nedjelja Pedesetnice)
1971.godine, u oratoriju generalnog koncila, posvetio je Djelo Duhu Svetomu. Iza oltara bio je veliki osvijetljeni prozor s mozaikom koji je prikazivao scenu Pedesetnice. Don Alvaro je pročitao tekst posvete. U njoj se moli Duha Svetoga da izlije sve svoje darove na vjernike: dar razuma; dar mudrosti; dar znanja; dar savjeta; dar straha Božjega; dar jakosti, **koji neka nas učini čvrstima u vjeri, postojanima u borbi, te vjernima i ustrajnim u Djelu Božjem; dar pobožnosti koji neka nam udijeli smisao našeg**

božanskog sinovstva, radosnu i nadnaravnu svijest da smo djeca Božja i po Isusu Kristu braća svih ljudi.

Tu je također i molitva za Božji narod i njegove pastire čija je situacija bila uzrokom mnogih suza:

Molimo Te da uvijek budeš na pomoć Crkvi, a posebno Rimskom Prvosvećeniku da nas vodi svojim riječju i savjetom, da zajedno sa svojim stadom koje si mu povjerio postigne vječni život; da nikad ne ponestane dobrih pastira i da svi mi vjernici postignemo nebesku slavu služeći tebi svetim životom i pravom vjerom.

Za ceremoniju posvete koja će svake godine biti obnavljana u centrima Opusa Dei, sveti je Josemaria sastavio tekst i predao ga don Alvaru da napiše komentar. Njegovom je tekstu tada dodan odjeljak za Osnivača, naglašavajući vjernost koju bi mu

njegova djeca uvijek trebala pokazivati. Sveti Josemaria radije bi da ga nisu spominjali. Upravo ga je ta ista poniznost nagnala da zamoli don Alvara da pročita molitvu u kojoj stoji, **Očuvaj uvijek u svom Djelu duhovne darove koje si mu podario, da prema tvojoj predragoj volji, nedjeljivo sjedinjeni s našim Ocem, s Ocem i svom svojom braćom,)** *cor unum et anima una,*) budemo sveti i djelotvorni kvasac svetosti među ljudima. Učini da uvijek budemo vjerni duhu koji si povjerio našem Utemeljitelju i da ga znamo očuvati i predati u svoj njegovoj božanskoj cjelovitosti. (PR vol. XVII, Documenta Vol. II, Opus Dei (*Posvete*), p. 17).

Te bolne suze iz ljubavi donijele su obilje milosti. Izraz **clama, ne cesses!** – Glasno plači, ne štedi se!” posijao je u dušu Oca novi duh opreza koji ga je držao neprestano budnog, uvijek vrlo blizu Bogu.

Svaka je božanska objava bila korak naprijed, još jedna prečka na ljestvama, tiha igra između Boga i njegove duše. Pisane vatrom, neizbrisive u njegovom duhu, te su riječi otvorile nove kanale ljubavi.

Na poticaje Duha Svetoga tražio je utočište u Svetom Isusovom Srcu, svetohraništu božanskog milosrđa. Kada se početkom rujna 1971.godine vratio iz Caglija, savjetovao je svoju djecu da često mole ovu antifonu *Cor Iesu Sacratissimum et Misericors, dona nobis pacem!* (“Presveto i milosrdno srce Isusovo, udijeli nam mir!”). Nadalje, malo po malo, na neprimjetan način, Otac je pokazivao svojoj djeci nešto od djelovanja Duha Svetoga u svojoj duši. Primjerice u listopadu 1971.godine govorio im je o činu potpunog predanja koji je učinio: **Gospodine, moj Bože, u tvoje ruke predajem prošlost, sadašnjost i budućnost, ono što je malo i što je veliko, što vrijedi**

malo i što vrijedi mnogo, stvari koje su vremenite i stvari koje su vječne. A tada im je vrlo zamišljeno rekao, Kako bi došli do ovog stupnja predanja, morate ostati bez kože.”

Božanske su objave vodile Oca prema potpunoj nenavezanosti. Odmah nakon što je čuo *Clama, ne cesses*, rekao je svojoj djeci: **Uvijek sam u kontaktu s Bogom; više sam nad zemljom nego što sam na njoj.** Te su mu objave preuredile nutarnji život, šaljući ga novim putovima ljubavi prema milosrdnom Srcu Isusovom. **U bilo kojem zanimanju, neutješno je govorio, nakon tolikih godina, sada bih bio profesor. U ljubavi Božjoj uvijek sam početnik.**

Kratke objave bile su dodir milosti koja mu je ojačavala dušu i pomagala mu u neprekidnoj borbi protiv obeshrabrenja.

Bili su to jednostavni potezi kista božanskoga umjetnika koji su u Utemeljitelju trebali dovesti do herojskih odgovora – što i jesu. Dotada je Otac imao više nego dovoljno iskustva da prepozna to nepogrješivo **nešto**. što mu donosi Božje riječi. U svom slučaju opisao je objave kao **kratke, konkretne, nečujne uhom – i dolaze bez da su tražene.**

Odlomci iz knjige *The Founder of Opus Dei, vol. III: The Divine Paths of the Earth*, Andrés Vázquez de Prada

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/posveta-
opusa-dei-duhu-svetomu/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/posveta-opusa-dei-duhu-svetomu/) (8.08.2025.)